První oficiální Kompost je tady!

KOMPOT

KVARTY A

Jak na školu nahlíží učitelé a studenti?

Kam po Čechách a Praze?

Jaké videohry stojí za to zkusit?

číslo 5
2021/2022

Gymnázium
Praha 9, Chodovická 2250
detašované pracoviště
Praha 9, Vybíralova 964

KOMPOT – SPECIÁL 2021/2022

ÚVODNÍK

Vážení čtenáři,

blíží se konec roku a společně s tím vás vítáme u speciálního čísla časopisu Kompot, který jsme zpracovali my, kvarta A, v rámci hodin mediální výchovy pod vedením paní profesorky Věry Čechákové. V našem speciálu se můžete těšit například na rozhovory s našimi studenty i známými profesory. Rádi vám doporučíme zajímavé knihy či místa na pohodový výlet. Povíme vám také o těch našich výletech a zážitcích, které jsme za ty čtyři roky nasbírali. Aby toho nebylo málo, můžete si přečíst i zhodnocení naší oblíbené školní jídelny a něco málo o jejím chodu. Nakonec jsme pro vás připravili i napínavou povídku a zábavnou křížovku.
Jménem kvarty A všem přejeme hezké čtení a příjemnou zábavu.

Anežka Nová, Adéla Poláková

OBSAH

Úvodník	2
Akce třídy	3
Malá pevnost Terezín – Dětské kresby, ze kterých mrazí	6
Rozhovory s učiteli	7
Pohled na Chodovickou z vnitřních zdrojů	9
Restaurace pro gurmány a kritiky, aneb jak vnímá studentstvo školní jídelnu?	10
Válka na Ukrajině	15
Zajímavosti ve světě	15
Tipy na výlety	19
Doporučení na knihy	22
Videohry	24
Povídka – Ztracena	27
Zábava	29
Vtipy	30
Komiks	31

šéfredaktorky: Alice Formanová, Aneta Deckerová

AKCE TŘÍDY

BŘEZNOVÝ VÝLET DO ZOO

Když nám bylo oznámeno, že pojedeme na výlet do zoo, část naší třídy jen protočila oči. Nejsme na to už moc staří? Ať už je odpověď jakákoliv, vynechat jeden z nejdelších dnů školy a na chvíli si odpočinout rozhodně nikomu nevadilo. Naše návštěva zoo začala prohlídkou s průvodcem, který nám řekl něco o tom, jak pomáhají chránit některé druhy zvířat. Informace to byly sice zajímavé, ale kdybychom nemuseli pořád přemýšlet o tom, jaká je zima, možná bychom si zapamatovali více. Na druhou stranu se nám poštěstilo zahlédnout i zvířata, která jsou většinou zalezlá, jako tasmánský čert nebo ježura australská. Po prohlídce jsme si už sami mohli vybrat, kam půjdeme. Do zoo se většina z nás dostane spíše v létě, a tak jsme díky březnové prohlídce měli možnost vidět ji trochu jinak.

UKLIĎME SVĚT

Akce Ukliďme svět spočívá v koordinované pomoci a podpoře dobrovolníků při likvidaci nelegálních skládek odpadu. Cílem však není pouze samotný úklid odpadků, ale také je zde snaha motivovat širokou veřejnost k zájmu o své okolí i přírodu. Této akce se 22.4. zúčastnila i naše škola. Úsekem naší třídy byl Xaverovský háj, kam si lidé s oblibou jezdí "ukládat" vše nepotřebné. Posbírali jsme vše, co do přírody nepatří, např. sklo, plasty, obaly… Našly se ale i mnohem zajímavější předměty jako pneumatiky, sedačky z autobusu nebo stará televize. Akce se neobešla ani bez odborné pomoci. Na kraji silnice nás totiž vystrašila mrtvá srna a později na nás čekalo překvapení v podobě injekčních stříkaček. Vše jsme ale zvládli bezpečně a bez problémů.
Celá akce byla velmi úspěšná. Společně s detašovaným pracovištěm Vybíralova jsme nasbírali tunu a čtvrt odpadu.

FIKTIVNÍ FIRMA

Jak už je dlouholetou tradicí naší školy vytvářet v kvartě fiktivní firmy, i naše třída se tohoto projektu zúčastnila. Rozdělili jsme se do šesti skupin po 4-6 a společně si zkusili, jaké to je mít firmu.
Rozhodli jsme se jednotlivým zástupcům z každé firmy položit pár otázek, abychom zjistili, jak je projekt bavil, co jim dal a podobné zajímavosti. Otázky zněly takto:

1. V jakém oboru vaše firma podnikala?
2. Podle čeho jste si práci rozdělili mezi sebe?
3. Vykonávali nakonec lidé ty funkce, které si vybrali, a dělali všichni to, co měli?
4. Vyhovovala ti funkce, kterou jsi ve firmě vykonával/a?
5. Jak moc byl/a pro vás důležitý/á ředitel/ka?
6. Jak moc náročné pro vás bylo udržet vaši fiktivní firmu „nad hladinou" (obchodovat atd.)?
7. S kolika firmami jste obchodovali?
8. Bavil tě projekt fiktivní firma?
9. Co pro tebe bylo nejnáročnější částí projektu?
10. Myslíš si, že v budoucnu nějak tento projekt nebo schopnosti, které jsi při něm získal/a, využiješ?

Ve třídě jsme mohli najít firmy rozmanitých zaměření. Někteří prodávali kancelářské potřeby, jiní minerály, další kola a nebo fast food. Byly nabízeny i kulturní sály k pronájmu. Našel se zde i jedinec, který se rozhodl být živnostníkem – ten se zaměřil na softwarovou podporu.
To, jak si funkce mezi sebe jednotliví členové firmy rozdělili, záleželo na tom, kdo chtěl jakou funkci vykonávat, a nebo co zbylo. Živnostník byl živnostníkem proto, že v žádné firmě nezbylo místo a celkově se mu pracuje lépe, když je sám.
Jak se dalo očekávat, někteří pracovali na projektu více a někteří méně. Můžeme ale říct, že na fungování firem se podíleli téměř všichni ;).
Dozvěděli jsme se, že některým jejich funkce, kterou si vybrali nebo která jim byla přiřazena, vůbec „nesedla" a museli si ji v průběhu vyměnit.
Každá firma, jak už to bývá zvykem, měla svého ředitele. Dotazovali jsme se, nakolik je vedl správným směrem. Zde se odpovědi začaly docela lišit. Někteří odpověděli, že pro ně byl ředitel velice důležitý a že by si bez něj nevěděli rady. Jiní tvrdili, že pro ně nebyl tak zásadní. U jedné firmy ale dokonce nastala situace, kdy si uvědomili, že na začátku udělali ve výběru ředitele velkou chybu, a jelikož jejich firma nebyla schopna s tímto ředitelem fungovat, neoficiálně pověřili ředitelstvím jinou osobu.
Pro většinu firem bylo hodně náročné udržet firmu „nad hladinou" a ve fungování.

Na to navazuje otázka: Co byla nejnáročnější část projektu? Všechny firmy ze začátku moc nechápaly, co mají dělat a jak to mají dělat, ke konci je potom tlačil čas. Náročné také bylo se domlouvat s CEFIFEM a bankami, kterým všechno trvalo až moc dlouho.
Co se týče obchodování, to většině nedělalo problém. Obchodovali přibližně s 5-10 firmami. Odpověď jedné firmy ale zněla: „Obchodujeme s jednou a půl firmy." To, co znamená obchodovat s polovinou firmy, si každý můžeme domyslet.

Všechny firmy - kromě dvou - odpověděly, že je projekt nebavil. Myslím si ale, že je to způsobeno časovým presem, který byl na firmy vyvíjen.
Na poslední otázku zněla odpověď většinou něco ve stylu: ne, částečně, možná.

Shrneme-li všechny odpovědi, myslíme, že nám projekt hodně dal (zda toho využijeme je pak už něco jiného ;D). Naučili jsme se rozdělit práci mezi více lidí, komunikovat a dohodnout se a pracovat pod časovým tlakem.

texty: Kristýna Bartošová, Zoe Kvitová, Anežka Nosková
fotografie: Kryštof Věříš
ilustrace: Alice Formanová

MALÁ PEVNOST TEREZÍN – DĚTSKÉ KRESBY, ZE KTERÝCH MRAZÍ

Jaké myšlenky se člověku honí hlavou, když stojí před branou do jedné z nejtemnějších dob naší historie? Když se události z hodin dějepisu najednou zdají skutečnější než kdykoli dříve? Právě se nacházíme v Malé pevnosti, součásti Památníku Terezín, která v letech 1940–1945 fungovala jako věznice gestapa. Později byla přetvořena na památku podávající svědectví o období nacistického režimu. Slunný den s oblohou bez jediného mráčku by k sobě nemohl najít dokonalejší protiklad než ten, který máme právě před sebou.

„To snad ani nemůže být pravda," říkám si a rozhlížím se po pochmurné místnosti. Po celé délce stojí konstrukce dřevěných paland, tři patra holých prken, v pravidelných rozestupech rozmístěné jednoduché žebříky. Nemůžu si pomoct a trochu se zachvěji. Vypadá to tak… neosobně. Jako regál někde vzadu ve skladu, jako místo, kam se ukládají neužitečné předměty, na kterých nikomu nezáleží. Nikdo se nezajímá, co s nimi bude. A přitom právě tady na těch prknech kdysi ležely skutečné lidské bytosti, dýchající a myslící matky, otcové, synové, sestry… Všichni cítili bolest i strach, právě tak jako každý jiný… A přesto právě oni byli nuceni prožívat tuhle hrůzu.

Když si jen pomyslím, kolik lidí tady, na místě, kde teď stojíme, přišlo o život, přeběhne mi mráz po zádech. Ani kdyby ty mlčenlivé stěny dokázaly mluvit, nikdy by nemohly dost dobře vypovědět, jakým utrpením si tady prošly tisíce lidí. Ani nevím, co je horší, jestli představa toho všeho, co se tady odehrávalo, nebo věcný tón, kterým nám o tom naše průvodkyně vypráví. „V téhle místnosti bylo někdy naráz i šedesát lidí. Bylo tu tak těsno, že se často po těžké práci nemohli ani posadit a museli odpočívat ve stoje," říká a všichni se bezděčně rozhlédnou kolem a pokusí se představit si situaci, kdy je tu namačkán dvojnásobek našeho počtu. Jde to jen stěží.

Postupně procházíme jednotlivé části objektu. Veselá nálada, se kterou celá třída nastupovala na Hlavním nádraží do vlaku, je už dávno minulostí. Výrazy ve tvářích mých spolužáků svědčí o tom, že na ně okolní prostředí působí zrovna tak jako na mě.

Z Malé pevnosti se přesouváme do Muzea ghetta. Budova, ve které se nachází, bývala kdysi městskou školou. Na její minulost navazuje i pamětní síň dětí z terezínského ghetta, stejně jako obrázky, které tu kdysi namalovaly. Mlčky procházíme kolem vystavených obrázků. Sdělují mnohem víc než jen seznamy jmen napůl zapomenutých obětí. Je to opravdový důkaz toho, že všichni nositelé oněch jmen opravdu žili, že jejich teplá ruka svírala pastelku a nevědomky tak psala svědectví do budoucnosti.

Pod každým obrázkem je vytištěno jméno autora, rok narození a rok úmrtí. Zpravidla 1944, v Osvětimi. „Nikdo z nich nebyl starší než my," ozve se tiše.

Ve zpátečním vlaku bylo v našem kupé slyšet hovor jen pomálu. Všichni ještě přemýšlíme o tom, co jsme právě viděli a slyšeli. Nebyl to sice nejradostnější výlet, přesto však mohu zcela upřímně říci, a myslím, že to platí pro všechny, že jsem vděčná za to, co jsme prožili. Vzpomínky na temné doby se musí neustále vytahovat na denní světlo, aby se nestalo, že se budou opakovat.

Malvína Bruothová

Rozhovory s učiteli

Pan profesor Kohoušek

Q: Jak dlouho na této škole učíte a proč jste si vybral zrovna tuto školu?

A: Učím zde již sedmým rokem, když jsem nastupoval, byla současná septima v primě. Proč jsem si vybral tuto školu? Spoustu věcí v životě určuje náhoda a to i tuto. Sháněl jsem práci a v deníku Metro jsem našel inzerát, že potřebují nějakého učitele na záskok, protože byla jedna kolegyně dlouhodobě zdravotně indisponována. Začal jsem tady jako zdravotní náhrada, postupně mi přidávali hodiny, až jsem tady zůstal nastálo.

Q: Jak dlouho počítáte, že na této škole ještě zůstanete?

A: Jsem tu spokojený, klidně bych tu zestárnul, ale život je těžký a člověk nikdy neví.

Q: Kdybyste na škole mohl změnit jednu věc, která by to byla?

A: Náš největší sen je, aby nám Magistrát postavil luxusní novostavbu, kam bychom vše sestěhovali. Teď jsme bohužel v pronájmu dvou základních škol. To pokládám za největší nevýhodu této školy.

Q: Čeho si na studentech nejvíce ceníte a co vám na nich naopak vadí?

A: Já si cením především toho, když jsou studenti poctiví, féroví a berou školu vážně a chodí se sem něco naučit. Naopak nemám rád studenty, kteří dávají najevo, že je to zde nebaví.

Q: Jak byste si představoval dokonalého studenta?

A: Osobně si myslím, že dokonalý student neexistuje. Mně stačí, když je to člověk, který má hlavu otevřenou a ví, proč tady je a co od života chce. Nemyslím si, že je to někdo, kdo má samé jedničky, ale někdo, kdo se dokáže zaměřit na něco, co ho baví, ale dokáže přetrpět i to, co ho nebaví.

Q: Na co kladete při vyučování největší důraz?

A: Já kladu důraz na komunikaci, na vytvoření partnerského prostředí, protože věřím, že pokud se studenti nebudou v hodinách cítit příjemně, tak na hodinách nebudou dávat pozor.

Q: Co byste ocenil na vedení této školy?

A: Především vstřícnost, transparentnost a ochotu komunikovat a snažit se řešit problémy.

Q: Které vlastnosti by měl mít dobrý učitel, a které by mít neměl?

A: Nejdůležitější a nejzásadnější vlastností učitele je spravedlnost a objektivita. Nikdy se nestane, že by vám každý student vyhovoval, ale to nesmí mít žádný vliv na jeho hodnocení.

Q: Kolik času věnujete přípravě na výuku? Na který předmět vám příprava zabere nejvíce času?

A: Záleží, jestli jsem danou věc v minulosti někdy probíral, nebo ne. Mně většinou stačí si látku jen osvěžit. Proto mi příprava může zabrat od 30 minut do několika hodin. Nejvíce času na přípravu mi zabere latina.

Q: Patří ananas na pizzu?

A: Pokud se na pizzu koukáte jako na klasický italský pokrm, tak ne. Pokud jde ale o moje preference, tak mi ananas na pizze vyhovuje.

PAN PROFESOR TESAŘÍK

Q: Jak dlouho na této škole učíte a proč jste si vybral zrovna tuto školu?

A: Už přesně nevím jak dlouho, ale hádám, že asi tak půlka školy se ještě nenarodila, když jsem tu začal pracovat. A jak jsem si ji vybral — vlastně náhoda. Chtěl jsem učit na zkrácený úvazek na gymplu a ten náš zrovna tehdy hledal angličtináře, což je jeden z mých oborů, na zkrácený úvazek. Taky mám rád kraj Prahy, protože v centru je zoufale málo přírody. Takže takhle nějak se to stalo.

Q: Jak dlouho počítáte, že na této škole ještě zůstanete?

A: Asi tak dlouho, dokud mě to bude bavit a budu mít pocit, že někomu něco dávám.

Q: Kdybyste na škole mohl změnit jednu věc, která by to byla?

A: To si radši nechám pro sebe — těm dotyčným by to v tomhle formátu nebylo moc příjemné.

Q: Čeho si na studentech nejvíce ceníte a co vám na nich naopak vadí?

A: Na studentech si asi nejvíc cením, když mají zájem a jsou tak nějak celkově pozitivně nastavení. Co si naopak necením u lidí obecně — nejen u studentů — je třeba arogance a přidrzlost kombinovaná s hloupostí. Jo a taky nemám rád vyloženě z gruntu zlé lidi. Naštěstí se vyskytují vzácně.

Q: Jak byste si představoval dokonalého studenta?

A: Ideální student podle mě vnímá, co kantor říká, má zájem o látku, má zvídavé a zvědavé otázky, protože o věcech, co na hodině slyší, opravdu přemýšlí, chce je poznat do šířky i do hloubky a chce se posunout někam dál. To by byl ideální stav, ale v realitě je to samozřejmě omezeno tím, že ne každého zajímají všechny obory a tak dále. Takže samozřejmě snílkovsky nečekám, že všichni budou tomu ideálu odpovídat.

Q: Na co kladete při vyučování největší důraz?

A: Nevím, jestli bych použil tak silného výrazu jako „klást důraz“, ale důležité jsou pro mě právě ty věci, o kterých jsem se zmiňoval u předešlé otázky.

Q: Co byste ocenil na vedení této školy?

A: No zažil jsem tu hodně let předchozího ředitele, takže už můžu asi srovnávat. V porovnání s ním vidím třeba mnohem lidštější a vstřícnější přístup od současné paní ředitelky.

Q: Které vlastnosti by měl mít dobrý učitel, a které by mít neměl?

A: Měl by mít aspoň trochu zápal pro to, co učí, a mělo by ho taky bavit učit. Nejen bavit, ale měl by samozřejmě i umět učit. Jinak by měl asi radši jít dělat něco jiného. No a těch špatných příkladů jsme asi všichni zažili dost. Třeba sadisti, co mají radost, když to žákům nejde, když můžou dát pětku. Nebo když si učitel zasedne, zesměšňuje, ponižuje, a další podobné věci.

Q: Kolik času věnujete přípravě na výuku? Na který předmět vám příprava zabere nejvíce času?

A: To hodně záleží na situaci. Teď je to určitě víc na informatiku než na angličtinu. Náhodou se ptáš zrovna v době, kdy informatika prochází reformou a od letoška se na školách najíždí na nový rámcový vzdělávací program. Takže třeba od primy se začíná učit programování a člověk si musí připravovat nové hodiny a materiály v podstatě úplně z nuly, což jsou hodiny příprav denně navíc. A bude to tak i v dalších letech, kdy budou procházet tou reformou postupně vyšší a vyšší ročníky.

Q: Patří ananas na pizzu?

A: Jasně, ta nejzásadnější otázka nakonec! Není to poprvé, co se mě zrovna na tohle někdo ze studentů ptá. Asi bych se neptal, jestli na pizzu patří, ale jestli ti to chutná. Víc bych neřešil.

Jan Durda, Ondřej Macek, Pavel Viktora

POHLED NA CHODOVICKOU Z VNITŘNÍCH ZDROJŮ

Snažili jsme se porovnat názory nově příchozích primánů a studentů z nejvyšších ročníků – septimánů a oktavánů a ukázat jejich pohled na tuto školu.

Všichni souhlasili s tím, že se jim na této škole líbí. Hlavní důvod výběru této školy u mnoha primánů jsou sourozenci, kteří na této škole již studují. U vyšších ročníků to byla spíše otázka blízkosti školy a přímý spoj. Primáni zatím vycházejí poměrně se všemi učiteli, načež u starších se jedná spíše o individuální názor a předmět, kterým se chtějí po dokončení školy zabývat. Ale shodli se, že když dojde k nepochopení učiva, tak je většina učitelů ochotna poradit a učivo dovysvětlit. Na naši otázku, zda byl skok ze základní školy na gymnázium těžký, jsme dostali od primánů odpověď, že přestup nebyl těžký, a naopak se dostali do prostředí, kde mohou více uplatnit své znalosti. Názory se shodují v tom, že tu poznali obecně lepší kolektiv lidí než na základní škole. A po čem se studentům starších ročníků bude po maturitě stýskat? Odpovědi studentů se lišily, někomu nebude chybět nic, někomu kolektiv nebo učitelé.

Jitka Keřková a Julie Čechová

Restaurace pro gurmány a kritiky, aneb jak vnímá studentstvo školní jídelnu?

Školní jídelna. Místo, které si povětšinou spojujeme s jednou z mála příležitostí na plnohodnotný odpočinek, prostorem pro dlouhosáhlé filozofické debaty, a zejména s mnoha stereotypy. Ty se týkají především jídla a jeho kvality, mnohdy jsou vedeny diskuze o tom, zdali je vůbec výhodné do jídelny chodit, když se to může mnohdy proměnit v nebezpečný risk zůstat o hladu, a není-li lepší si najít alternativní způsob, jak a kde se naobědvat?

Tato záležitost našemu týmu dlouho zaneprázdňovala mysl, než jsme se nakonec rozhodli, že je načase odhalit pravdu, po které všichni tak toužíme, nicméně dosud nebyla naplněna.
Je veškeré jídlo doopravdy tak kriticky špatné? Proč neexistuje možnost si vybrat mezi dvěma obědy? Proč neexistují vegetariánské a bezlepkové alternativy? Dělá jídelna vše, co je v jejích možnostech, a hlavně, kdo vše řídí, a co na to studenti? Vše se dozvíte v tomto článku.

Timofey Golev

Anketa školní jídelna

Zadáním mé práce bylo vypracovat shrnutí naší ankety, která probíhala v prostorách školní jídelny. Pokud jste v tomto pololetí aspoň jednou navštívili jídelnu, mohli jste nás při troše štěstí spatřit, jak obcházíme stoly a ptáme se na hodnocení dnešního obědu na škále od 1 do 10 (vzestupně od nejhoršího k nejlepšímu). Naší úlohou bylo zjistit, jak žákům a profesorům pokrmy v naší jídelně chutnají. Po každém obědě jsme se snažili získat nejméně 10 hodnocení. Do naší ankety se zapojilo přes 30 různých studentů a celkem sedm členů profesorského sboru. Dohromady jsme nastřádali celkem 100 recenzí na deset různých pokrmů. Pokud se ptáte, kdo byl v hodnocení jídel přísnější, jestli to byli ženy nebo muži, tak to těsně byly ženy. Nejlépe hodnoceným pokrmem pak byla rajská omáčka se sekanou a těstovinami, která získala 8/10. Naopak nejhůře hodnoceným pokrmem byla koprovka, která si vysloužila hodnocení 3,75/10. Pokud jde o studenty, průměrné hodnocení obědů bylo 6/10. Profesorskému sboru chutnalo více, jejich průměrné hodnocení bylo 7/10. Na závěr bychom chtěli poděkovat všem zúčastněným respondentům ankety, kteří nám poskytli své odpovědi. A samozřejmě největší poděkování patří našim paním kuchařkám ve školní jídelně, které se starají, aby naše žaludky nebyly prázdné.

Filip Nepraš
ilustrace: Alice Formanová

Problematika speciálního stravování

Ohledně tématu školní jídelny je také nutno dodat, že mnoho dětí a studentů ve školní jídelně neobědvá. Ačkoli může být spoustu důvodů, proč žáci jídelnu nenavštěvují, chtěl bych se zaměřit na jeden z nich, o kterém se tolik nemluví, ale je jedním z největších. Samozřejmé je, že mnoha dětem zkrátka školní kuchyně nechutná a odmítají ji jíst. Pak jsou zde ale gastronomická omezení, kterými mnoho dětí a mladistvých trpí. Mohou to být různé alergie, nesnášenlivosti, nemoci, jako je například cukrovka, či vegetariánství a veganství. Hlavní potíží je avšak to, že na většině českých škol, včetně té naší, na zvláštní druhy stravování a diety ohled neberou, tudíž se žák ve školní jídelně nenají. Já sám trpím intolerancí lepku a laktózy, což znamená, že nemám možnost se v jídelně stravovat a musím si jídlo buď někde koupit, nebo přinést z domova. U již dříve zmíněného vegetariánství a veganství by stačilo pouze uskutečnit možnost výběru druhého jídla, kterou naše školní jídelna bohužel také nenabízí. Konkrétním řešením v případě naší školy je možnost zakoupení jídla v supermarketu Albert poblíž školy, kde nabízejí možnosti pro osoby se speciální dietou. Celkově je tedy nutné brát ohled především na děti mladšího věku, jelikož u nich při nenavštěvování školní jídelny může docházet ke krátkodobému vyčleňování ze společnosti, jelikož oběd není pouhé jídlo, ale i společenská událost.

Filip Buchtel

Interview s paní kuchařkou Alexanderovou

Q: Jak jste se dostala k práci v naší jídelně? Co a kde jste studovala?

A: Studovala jsem v Bohnicích na středním odborném učilišti, obor kuchař/číšník. Sem jsem nastoupila hned po vyučení. Pak jsem tady vydržela deset let, a po patnácti letech, kdy jsem pracovala jinde, jsem se vrátila zpátky, protože jsem zjistila, že se tady hledá nový tým.

Q: Kdy se ten nový tým hledal?

A: My jedeme třetí školní rok, takže je to tak 4 roky zpátky.

Q: A změnil se celý tým? Z jakého důvodu?

A: Myslím, že to byly asi neshody s bývalou paní vedoucí.

Q: Nová paní vedoucí je zde taky čtyři roky?

A: Ta je tu tři roky.

Q: Jak vypadá váš celý pracovní den? Víme, že začínáte dost brzo, ale ne kdy končíte.

A: Chodíme tak na 6:45 a končíme ve 3 hodiny odpoledne.

Q: Vaří se celý den?

A: Ano, vaří se vlastně všechno od rána, připravujeme se sami maso, čistí se zelenina, vaří se přivážené zboží atd.

Q: Takže celý den, dokud se nevydávají obědy, pracujete na jídle?

A: Ano, je nás tady 7 včetně paní vedoucí, ta je osmá, a vydáváme obědy od 11 do 2 a pak se jedná o úklid, smytí všech těch gastronádob, samozřejmě se i umývá průběžně nádobí.

Q: A co se stane, když třeba někdo chybí?

A: Když chybí dva, tak to ještě jde, když chybí víc lidí, tak ne že by se neuvařilo, ale je tu pak horší obsadit výdej.

Q: Kolik škol jídelnu využívá?

A: Je tady základní škola a gymnázium, a ještě se dováží obědy do zvláštní školy do Bártlovy.

Q: Takže kolik se celkově vaří obědů?

A: Vaří se kolem sedmi set obědů, záleží taky na tom, co se vaří. Ten systém je nastavený tak, že si lidi můžou objednávat. Když je něco lepšího, tak je vás víc.

Q: Jak vlastně sestavujete jídelníček?

A: Podle norem se musí samozřejmě spočítat maso i přílohy, samozřejmě i něco navíc, aby bylo na přídavky. Jídelníček se sestavuje tak, že máte nějaký stravní denní limit, do kterého se musíte vejít, pak je spotřební koš.

Q: Plánuje se na měsíc?

A: Jídelníček se plánuje spíš tak na čtrnáct dní.

Q: A potraviny se dováží každý týden?

A: Maso je většinou každý den čerstvé, protože řezník není tak daleko, takže každý den může přijet. Zelenina víceméně taky, když je potřeba, to samé ovoce, ale máme tady chlaďáky a obří mrazák, takže co je potřeba, je uskladněné.

Q: Co je vlastně nejtěžší na celé té práci? Přijet sem ve tři čtvrtě na sedm, vařit, vydávat jídla, uklízet…

A: Z mého pohledu je to výdej, asi pro všechny, je to takový ten šmrnc.

Q: Je to dost náročné…

A: Chápu, že vy žáci si chcete popovídat po hodinách… Ale třeba když je nás málo, je náročnější i příprava jídla.

Q: Jak vypadala jídelna, když jste sem poprvé přišla, jak jste si to představovala, a co se změnilo?

A: Nic, absolutně nic, jen se trochu přestavěl výdej, přibylo pár nových spotřebičů, ale opravdu jen pár, jinak úplně totožné.

Q: Vaří se pořád stejná jídla?

A: Vaří se teď trošičku míň, dřív bylo na výběr ze dvou jídel, teď to nejde ani z kapacitních důvodů, protože to nemáme v čem vařit. Jídelna je před rekonstrukcí, slibují nám to už dlouho, tak se na to i těšíme, abychom měli víc modernějších přístrojů. Po těch patnácti letech, když jsem se vrátila, tak jsem to víceméně našla v takovém stavu, jako když jsem odešla.

Q: Takže se změnilo v podstatě jen vedení.

A: Na jídelně vedení, jinak co se týče vedení školy, tak to je pořád stejné.

Q: Moc Vám děkujeme!

INTERVIEW S PANÍ VEDOUCÍ ŠKOLNÍ JÍDELNY ZUZANOU PUDILOVOU

Q: První otázka: náplň vaší práce. Vy jste v podstatě vedoucí celého štábu, celé

jídelny. V čem spočívá vaše práce a jak vypadá váš den.

A: Celá práce začíná objednáváním zboží a sepsáním jídelního lístku, který vymýšlíme s hlavní

kuchařkou paní Alexanderovou, abychom se vešli do spotřebního koše a finančního limitu.

Objednáváme čerstvé maso každý den a tím to defacto končí, udělá se příjemka, výdejka a až pak

uvidíme, jestli jsme se vešli do limitu, nebo ne. Pokud je to v pořádku, můžu potom doobjednat nějaké

věci navíc, což se týká ovoce, zeleniny, různých tyčinek a sušenek.

Q: Kdo je Váš hlavní nadřízený a jaký vliv na Vás mají všechny školy?

A: Můj hlavní nadřízený je základní škola, přesněji paní ekonomka. Ostatní školy jako například gympl

mohou dát nějaké připomínky, a pak se to řeší, ale zatím jsem to nezažila.

Q: Co se týče financí, kdo je všechny řídí a jak se s nimi nakládá?

A: Finanční hodnota, kterou já vidím, je podle počtu dětí. Obědy jsou odstupňované - 30, 32, 34Kč. 30 je 1. stupeň 32 2. stupeň 34 jsou dospělí. A to je finanční hodnota asi 18 500Kč za den a do toho se to musí všechno vejít. Jsou jídla dražší, jako např. svíčková, a ta ten limit překročí, protože maso je drahé, suroviny jsou drahé, ale další den dáme levnější jídlo a cena se zase srovná. Takže fungujeme na téhle bázi.

Q: Financuje vás samotná škola?

A: Stravu si platí strávníci.

Q: Co třeba nové náčiní a tak?

A: To financuje škola.

Q: Chodí sem nějaká inspekce? Jak často? Prověřuje se to podle nějakých norem?

A: Měla by chodit hygiena jednou za dva roky, ale kvůli COVIDu tady ještě nebyla, takže nevím, nemám zkušenost.

Q: Víme, že dříve tu bylo na výběr i více jídel, a chtěli bychom se zeptat, proč se už nevaří dvojka? A ohledně jídel bez lepku a pro vegetariány?

A: Co se týče jídel bez lepku, kuchyň není přizpůsobená vaření bezlepkově, musí to být všechno odděleně a musela by na to být speciální místnost, aby nedošlo ke kontaminaci lepkem. Dnes byl třeba guláš, kde je mouka. Druhé jídlo se nevaří z důvodu, že není kde, a taky ta kuchyň je v takovém stavu, že jsme rádi, že uvaříme jedno jídlo.

Q: V jídelně je 4-5 učitelských stolů se solí a pepřem, nevíme, jak často jsou využívané, každopádně pro žáky nic takového zatím nebylo?

A: Bylo to takhle nastavené, každopádně si myslím, že není problém, kdyby někdo potřeboval si ze stolu půjčit slánku a něco si osolit, nebo opepřil.

Q: Od paní kuchařky jsme zjistili, že ona už tu pracovala kolem roku 2000 a poté se vrátila v roce 2017, a zrovna v ten moment prý byly nějaké neshody s vedením. Nevíte o tom něco?

A: Nevím, tohle vážně nevím. Když jsem sem nastoupila, tak tady byl úplně nový kuchyňský tým, všichni přišli se mnou, úplně noví.

Q: Jsou nějaké plány do budoucna, např. zvětšení prostoru?

A: Zvětšení prostoru ne, ale v plánu je rekonstrukce. My tedy nevíme, kdy to bude, ale v plánu to je a pracuje se na tom.

A: Co si myslíte o spokojenosti žáků?

Q: Je to strašně subjektivní, ale je to tak půl na půl. Já třeba pozoruji, že do třetí třídy sní prakticky skoro všechno, ale od čtvrté třídy je už vidět, že si vybírají. Neznají ta jídla, ani to neochutnají a některým se nezavděčíme.

Q: Myslíte, že se snížil počet zákazníků, nebo se zvýšil?

A: Zvýšil.

Q: Čili je to tím, že přibývají nové třídy?

A: Buď s třídami, anebo se vracejí i ti, co v jídelně přestali obědvat.

Q: Moc Vám děkujeme za rozhovor!

Timofey Golev, Josef Libicher

VÁLKA NA UKRAJINĚ

V této době je to velmi vážné a rozsáhlé téma, o kterém by měl každý alespoň něco vědět, proto se ho zde pokusím popsat.

Vrátíme se ke konci roku 2021, kdy Rusko rozmístilo na hranici s Ukrajinou přibližně 175 000 vojáků. Tato událost začala znepokojovat celý svět a samozřejmě převážně Ukrajinu. Ruská vláda oznamuje, že žádnou válku nechce, a že se k ničemu takovému nechystá. Poté už jen lež za lží. 24. února roku 2022, dva dny po Putinově projevu o nezávislosti Doněcké a Luhanské republiky, začíná invaze. Ukrajina vyhlašuje okamžitý válečný stav a začíná se válčit. Západ reaguje sankcemi, které uvaluje na Rusko a jeho významné osobnosti a doufá, že to Rusy odstraší. Západu je jasné, že vojenská a letecká pomoc by byla mnohem užitečnější, ale má strach z hrozící 3. světové války, a proto tak nečiní. Tlak se zesiluje a Ukrajina se srdnatě brání. Po pár dnech přichází pomoc ze západu ve formě neustálých dodávek zbraní a ostatní humanitární pomoci. Toto je velká rána pro ruská vojska a politiky. Aby toho nebylo málo, Ruskou ekonomiku ničí sankce. Protiútoky a obrovské ztráty donutí Rusko ke stažení vojsk z mnoha oblastí.
To, co po nich ale zůstalo, je válečný zločin. Masové hroby, tisíce a tisíce mrtvých, a to jim pořád nestačí. 26. března zaznívá z úst Sergeje Rudského, že demilitarizace a denacifikace Ukrajiny byla splněna a započíná 2. fáze války neboli "osvobození Doněcké a Luhanské oblasti". Válka stále pokračuje a vyžádala si desítky, možná až stovky tisíc mrtvých jak vojáků, tak civilistů na obou stranách.

Kryštof Věříš

ZAJÍMAVOSTI VE SVĚTĚ

V naší rubrice bychom Vás rádi seznámili se zajímavostmi z celého světa. Dnešní časy jsou velmi krušné, a proto jsme zde nedokázali zakomponovat všechny zajímavosti. Vybrali jsme ovšem události, jež jsme považovali za nejdůležitější, a doufáme, že vás také zaujmou.

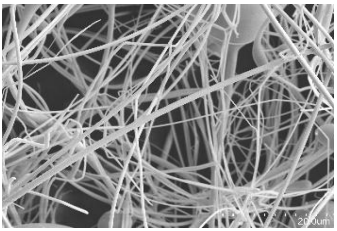

NANOVLÁKNA

Toto téma jsem si vybral, protože jsme s nanovlákny byli v posledních letech všichni v kontaktu, a to v podobě ochranných pomůcek proti Covidu. Nejdříve se ale pojďme podívat na to, co nanovlákna vůbec jsou.
Nanovlákna jsou délkové útvary, jejichž průměr se pohybuje od 100 do 800 nanometrů. Vyrábí se z nich

nanovlákenné materiály, které se využívají k výrobě textilních výrobků s průměrem vláken menším než 1 mikrometr. Jako surovina se dá dosud použít asi 50 syntetických a přírodních polymerů. Česko se považuje za jednu z nanovelmocí a uhlíková nanovlákna se připravují například na Technické univerzitě v Liberci, katedře netkaných textilií a nanovlákenných materiálů. Nanovlákna se používají hlavně v biomedicíně, elektronice a v solárních buňkách. Jednou z věcí, která je vyráběna z nanovláken a kterou jsme do nedávna museli používat úplně všichni, je respirátor. Kvůli situaci, ve které se svět ocitl kvůli Covidu, se vlády po celém světě rozhodly trochu více investovat do nanovláken a já si myslím, že to je jedině dobře, protože nanovlákna mají obrovský potenciál do budoucnosti, a pokud vláda Česka bude správně investovat, tak bychom právě my mohli být jedním z nejvýznamnějších středisek nanoprůmyslu.

Kryštof Brůžek

ELEKTROMOBILY

V dnešní době se hodně řeší problém s globálním oteplováním. A vždy, když se o tomto problému hovoří, poukazuje se na auta se spalovacím motorem. Z toho důvodu se většina automobilek snažila vymyslet vlastní řešení tohoto problému. Proto se pojďme podívat, zda se elektromobily dají srovnávat s klasickými auty.

Jako nejpopulárnější automobilku, která vyrábí elektromobily, zde máme Teslu. Tesla byla založena už v roce 2003 a za dobu své existence zvládla vytvořit spousty skvělých vozů. Nejznámější je asi Tesla model 3, protože tento vůz se může pyšnit tím, že byl nejprodávanějším automobilem v Evropě za minulý rok. Ale je opravdu tak skvělý? Pokud byste si ho chtěli koupit, tak si připravte kolem 1,5 milionů korun. Tato cena zde však není jenom kvůli elektromotoru, ale také kvůli skvělému designu a špičkovému autopilotu. Samozřejmě, že pokud vezmeme spalovací automobil za stejnou cenu, tak výkonnostně bude lepší, ale do koupi elektromobilů tlačí lidi hlavně zdražování pohonných hmot (čemuž rozhodně nenapomáhá válka na Ukrajině). Jistě můžete namítat, že ceny elektrické energie také nezažívají svá nejlepší léta, ale pokud se vytvoří lepší a efektivnější zdroje energie (například jaderná fúze) mohla by být elektrická energie dostupnějším zdrojem. Samozřejmě zde máme i další elektromobily od jiných společností, ale bohužel na ty zde nemáme prostor. Ale mohou se tedy elektromobily rovnat klasickým autům? Dle mého názoru se už blíží doba, kdy na vozovce budete vidět více elektromobilů, ale stále zde hraje velikou roli cena. V Čechách začíná cena aut na elektrický pohon na 600 000 Kč, což je stále vysoká částka, a to může být tím hlavním důvodem, proč někteří radši zvolí klasická auta. Naštěstí se však cena postupně snižuje, a tak v dohledné budoucnosti budou zřejmě dostupnější.

Jakub Škorpík

NEVÍDANÉ TECHNOLOGIE POUŽÍVANÉ NA KOLECH

Technologie kráčí mílovými kroky kupředu a její postup se stále zrychluje. Není tomu jinak ani u cyklistiky, která se v posledních pár letech stává skutečně futuristickou, ale naprostá většina lidí o tom ani neví, jelikož tyto výdobytky považují za zbytečné a nepřiměřeně drahé. Je nutné podotknout, že se pohybujeme v oblasti, kde je normální cena za kolo od 200 000 kč výš. Otázka tedy zní: Jak jakožto významný výrobce kol, profeisonál, nebo jenom zapálený příležitostný závodník, který nemá hluboko do kapsy, získám technickou výhodu oproti konkurenci a tím i pár cenných vteřinek navíc? Jeden z největších problémů, který člověka automaticky napadne, je prostor. Například oproti automobilům zde není kde nějakou speciální technologii skladovat. Dalším problémem je hmotnost, která musí být na této úrovni co nejmenší a často je rozhodujícím faktorem při výběru ideálního stroje, nebo to, že svoje kolo rozhodně nestrčíte do zásuvky. I přes to všechno jsou ale konstruktéři schopni nalézt optimální řešení a ulehčit jezdcům život, jak jen to jde.

1, Specialized Brain

Začínáme s vynálezem, který je nejstarší a dle mého názoru také nejunikátnější. V roce 2002 představila americká společnost Specialized na tu dobu naprosto revoluční celoodpružený cross country (dále XC) model pod názvem Epic. Největším problémem při ježdění na celoodpruženém kole je jeho účinnost, která se (pokud odpružení funguje, jak má) s každým šlápnutím a následným propružením zadní stavby sníží. Jelikož je disciplína XC založena jak na zdolávání technických a rozbitých pasáží, tak na výkonu směrem do kopce, musí se tento problém účinně řešit. Dnes má většina výrobců tzv. Lockout, což je páčka, která může zablokovat, nebo naopak uvolnit tlumící prvky. Jenomže Specialized šel v roce 2002 ještě dál. Tehdy dostal nový Epic odpružení, které samo poznalo, kdy je potřeba aby se zamklo a kdy je naopak potřeba, aby tlumilo rázy zespoda. Jak píše Specialized na svém webu: Naše technologie Brain používá setrvačný ventil, který v uzavřeném módu blokuje proudění oleje v tlumiči, čímž vytváří účinně pevnou platformu pro šlapání na hladkém povrchu. Setrvačný ventil se otevře, jakmile přijde náraz od terénu a umožní tlumiči, aby se stlačil a absorboval náraz. Velmi zjednodušeně jde o závaží na pružině, které se při nárazu vychýlí a propustí tak olej (který je samozřejmě jakožto kapalina nestlačitelný) jinak blokující pohyb tlumiče a v posledních letech i vidlice. Když žádný náraz nepřichází, je závaží tlačeno pružinou do své základní pozice, kdy olej nepropouští. Když někomu tuto technologii vysvětluji, často se setkám s frázemi jako: „To je vlastně hrozně jednoduchý, ale nikdy by mě to nenapadlo." Po 20 letech je tato technologie stále aktuální a Specialized ji stále zdokonaluje, což vede k naprosto bezkonkurenčnímu výkonu. Teď vás určitě zajímá cena. Samotná vidlice se dá na webu Specialized pořídit za 33 600 kč, což se může za takovou vychytávku zdát jako hodně, nicméně v tomto případě je technologie Brain zasazena do vidlice Rockshox SID SI Ultimate, což je dnes absolutní špička a samotná vidlice bez této úpravy stojí necelých 20 000. Měl jsem to štěstí, že jsem si mohl tuto vidlici vyzkoušet a zas tak mne neoslovila, přijde mi to zbytečné. Na druhou stranu, u celoodpruženého modelu mi Brain přijde vynikající, protože funguje

mnohem lépe a efektivně zabraňuje ztrátě výkonu. V tom případě je cena už značně vyšší - 170 000 Kč za rám S-Works Epic, sedlovou trubku + tlumič a vidlice se systémem Brain. Pokud si vystačíte s celým kolem a neplánujete pečlivě vybírat každý komponent zvlášť, aby váš stroj nebyl náhodou o pár gramů těžší, pak vám na základního Epica s nižším rámem bude stačit 150 000 Kč.

2, Sram AXS

Drtivá většina lidí má dnes na kole přehazovačku. Asi jste si všimli, že ji posouváte nějakým lankem, které ovládáte přes takové ty páčky na řídítkách. Ale co kdybych vám řekl, že tohle je již minulost? V poslední době se zbavujeme kabelů, používáme bezdrátová sluchátka, bezdrátové nabíječky a stále více lidí i bezdrátové přehazovačky. Zní to neprakticky a možná i šíleně, ale funguje to. Bezdrátový systém AXS disponuje specifikací odolnosti IPX7, což znamená, že jej můžete na 30 minut ponořit do metrové hloubky a bude stále funkční. Přehazovačka komunikuje s páčkami pomocí vlastní sítě od Sramu, takže ne, není to Bluetooth. Ale i ten zde hraje svoji roli, protože můžete Bluetooth použít na dálku k seřízení přehazovačky přímo z vašeho telefonu. Výdrž baterie je několik měsíců a můžete si jich koupit pár do zásoby. Asi je vám jasné, že to není úplně levná záležitost. Za samotnou přehazovačku XX1 bez baterie zaplatíte něco okolo 20 000 Kč. Pokud chcete celou sadu včetně kazety, řetězu, klik a převodníku, pak si připravte 50 000 Kč. Možná to zní hloupě, ale hlavním lákadlem jsou především barvy kazety a řetězu. Žádná jiná sada nemá na výběr zlatou, bronzovou, stříbrnou, černou a duhovou. Sram ale počítal i s tím, že vás barvičky neuchvátí, a tak představil dostupnější variantu v podobě přehazovačky GX AXS, která je kompatibilní se zbytkem standartní sady GX Eagle. Samotná přehazovačka poté stojí okolo 10 000 Kč a standartní sadu seženete za dalších 10.

3, Rockshox reverb AXS

U bezdrátové technologie ještě zůstaneme. Poslední dobou jsou teleskopické sedlovky na vzestupu, čehož se chytila společnost Rockshox, která spadá pod Sram. Pokud nevíte, co je teleskopická sedlovka, pak vám nabídnu jednoduché vysvětlení. Jde o sedlovou trubku, která se se zmáčknutím páčky dokáže zasunout, nebo naopak vysunout a poskytuje tak jezdci více místa nad rámem v technických pasážích během zlomku vteřiny. Rockshox představil svůj model reverb už před nějakou dobou, ale až nedávno ho osadil technologií AXS. V podstatě to přináší stejné výhody jako u přehazovačky XX1 AXS, nastavitelnost, jednoduchost a nízkou hmotnost. Disponuje stejnou specifikací IPX7 a nastavením z mobilu. Výdrž baterie je, stejně jako u XX1, velice dobrá. Samotná sedlovka stojí okolo 15 000 Kč, za ovládací páčku poté dáte dalších 5.

David Meier

TIPY NA VÝLETY

Říkáte si, že povídat si se spolužáky vždy jen pár minut o přestávce je nuda? Že byste spolu rádi trávili čas nějak jinak, ale nenapadá vás nic konkrétního? A co takhle někam vyrazit?

Mnozí z nás určitě často jedou s rodinou na výlet, ať už je to do města, nebo někam za přírodou. Ale k dopravě za dobrodružstvím nepotřebujete vždy auto a jednoho z rodičů sedícího za volantem. Můžete někam vyrazit s kamarády sami, a z vlastní zkušenosti můžeme potvrdit, že to stojí za to. Zbývá už jen otázka jak… a kam. Co se týče první otázky, odpověď je jednoduchá. Z Prahy vyjíždí spousta dálkových autobusů, které míří napříč celou republikou. Tak proč jeden z nich nevyužít? Vzpomeňme si například na takový Český ráj. Z Černého Mostu přes Mladou Boleslav do Turnova a jste přímo u brány do Českého ráje. Nebo se dopravit o něco dál na autobusové nádraží v Letňanech. Odtud vždy o víkendu jezdí nově obnovená historická linka Kralupy nad Vltavou – Harrachov, která představuje jediné přímé spojení mezi Prahou a Českým rájem. Navíc staví na mnoha místech, takže můžete jednu autobusovou linku využít hned k několika výpravám. Zbývá už jen podívat se do mapy, zvolit si trasu a sehnat si vhodnou společnost. Tak šťastnou cestu!

A pokud nemáte tolik času a raději byste se podívali někam blíž, nabízíme vám pár tipů z okolí:

ROZHLEDNA DOUBRAVKA

⏱ výlet na 2 hodiny
🚌 autobus 204

Krásná, přesto ne moc známá, je rozhledna Doubravka, kterou navrhl Martin Rajniš. Při návštěvě si nejen můžete projít Dolní Počernice, ale naskytne se vám pohled na Rajskou Zahradu, Černý Most i Horní Počernice.

Nastoupíme na autobus linky 204 a dojedeme na zastávku Škola Dolní Počernice. Půjdeme po ulici Bakurinova, kolem geologické zahrady a nejmenší rozhledny v Praze. Projdeme přírodním parkem V Pískovně, kde v létě můžeme pozorovat různé druhy vodních ptáků. Po vyšlápnutí menšího kopce se před námi bude tyčit krásná dřevěná rozhledna.

Pokud nám zbude čas cestou zpátky, můžeme si projít zámecký park Dolní Počernice, který je hned
vedle dětského domova.

KOČIČÍ KAVÁRNA

⏱ program na odpoledne
🚄 vlakem z nádraží Horní Počernice
📍 adresa: Michalská 3, Praha 1

Kdo je milovníkem koček, tento výlet se mu bude určitě líbit. V kočičí kavárně se můžete s kočkami pomazlit, pohrát si s nimi a dát si něco dobrého k jídlu i pití.
Nastoupíme na vlak, který odjíždí z nádraží Horní Počernice až na konečnou stanici – Masarykovo nádraží. Po cestě do kavárny se projdeme krásnými uličkami v centru Prahy. Nesmíme však zapomenout předem zavolat (tel. 223 008 284) a zarezervovat si místa.

PROKOPSKÉ ÚDOLÍ

⏱ výlet na odpoledne
🚗 autem
📍 adresa: Jinonice, Praha 5

V Prokopském údolí se můžeme těšit na krásnou procházku v přírodě, výhled na Prahu a dokonce i zatopený lom.
Do tohoto místa se dostává špatně veřejnou dopravou, proto musíme jet autem, směr Barrandov. Když si vyhlédneme slunečný den, výlet určitě bude stát za to.

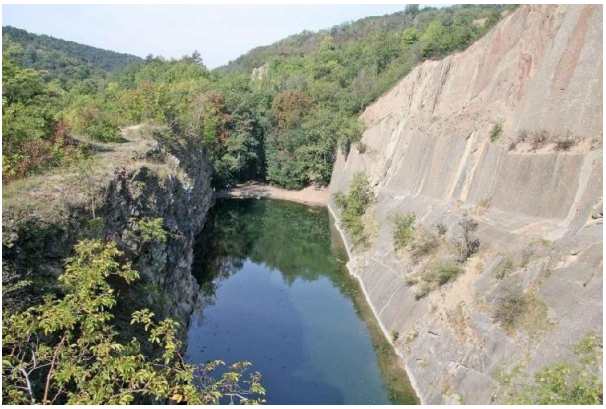

TROJSKÝ ZÁMEK

🕑 výlet na odpoledne
🚇/🚆 metrem – Nádraží Holešovice, autobus 112
📍 adresa: U Trojského zámku 4/1, Praha 7

Všichni už jsme byli určitě v ZOO Praha, ale všimli jste si někdy zámku vedle ní? Hned vedle zoologické zahrady stojí krásný zámek ze 17. století s květinovými zahradami. Areál zámku Trója je otevřen veřejnosti každý den (kromě pondělí).
Zámek, podobně jako zoologická zahrada, je přístupný veřejnou dopravou snadno. Z Černého Mostu nastoupíme na metro B, dojedeme na přestupní stanici Florenc. Přestoupíme na linku C a dojedeme na Nádraží Holešovice. Hned u výstupu z metra vyjíždí autobus 112. Po cca 10minutové jízdě dojedeme na konečnou stanici, kde se před námi bude rozléhat Trojský zámek.

VESTEC

🕑 výlet na odpoledne
🚌 autobus 181, 326

Pokud se vám někdy stalo, že venku bylo hezky, ale vy jste nevěděli kam jít, tento typ na výlet se vám bude určitě líbit.
Vestec je malá obec, ve které byla vybudována planetární stezka dlouhá 1,4 km. Kolem této cesty jsou rozestaveny cedule s jednotlivými planetami sluneční soustavy s informacemi, které jsou pro většinu z nás určitě nové a zajímavé. Kromě planetární stezky zde najdeme posilovací stroje, park a hřiště. Pokud rádi jezdíte na bruslích tento výlet je pro ně ideální.
Na toto místo není přímý spoj, proto budeme potřebovat jednou přestoupit. Z Černého Mostu nastoupíme na autobus 181. Dojedeme až na konečnou zastávku Opatov. Přestoupíme na autobus 326 (pozor musíme si koupit jízdenku – Středočeský kraj), kterým se svezeme na zastávku Vestec Obecní úřad.

Malvína Bruothová, Veronika Štěpánová

DOPORUČENÍ KNIH

V našem článku vám představíme několik knih, které rozhodně nenajdete v povinné četbě. Každá z nás jsme si vybraly dvě knihy z různých žánrů, které jsme již četly a které nás zaujaly natolik, že se o ně s vámi chceme podělit.

HOW NOT TO BE WRONG – JORDAN ELLENBERG

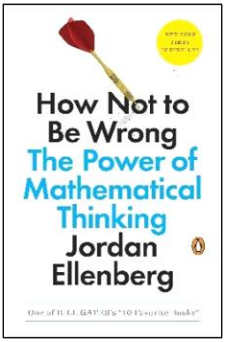

How Not to Be Wrong je kniha Jordana Ellenberga, amerického matematika a profesora na Wisconsinské univerzitě v Madisonu, která vám ukáže kouzlo matematiky v naprosto jiném světle, než v jakém vám ji pravděpodobně představila škola. V knize je předvedeno, jak se dá matematika využít v reálném životě, a jak její mylné použití může vést například k závěru, že všichni lidé jsou obézní. Nemusíte se bát, přestože je kniha napsána anglicky, je vcelku jednoduše vysvětlena a základní znalost matematiky je dostačující k jejímu pochopení. Zároveň je napsána vtipnou formou a zabývá se zajímavými tématy, takže vás rozhodně nudit nebude.

Simona Šulcová

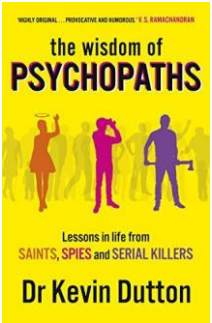

THE WISDOM OF PSYCHOPATHS – KEVIN DUTTON

The Wisdom of Psychopaths od britského psychologa doktora Kevina Duttona je psána v angličtině a zabývá se, jak už vám název napoví, psychopaty. Autor se zde snaží změnit všeobecné mínění o psychopatech. Vysvětlí vám podstatu této diagnózy, jak se její nositelé chovají, a že ne každý psychopat je sériový vrah, ale spousta z nich jsou například skvělí chirurgové, advokáti nebo známí politici. Sám autor se tímto tématem už dlouho zaobírá, a proto se spousta informací v knize mimo jiné opírá o jeho vlastní výzkumy. Pokud vás zajímá psychologie, nebo třeba jen samotný fenomén psychopatie, určitě doporučuji obohatit vaši knihovnu o tuto knihu.

Simona Šulcová

BALÓNKY OBĚŠENCŮ A DALŠÍ HOROROVÉ PŘÍBĚHY – JUNJI ITO

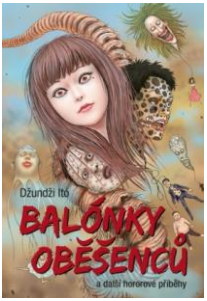

Pokud jste milovníci nechutných hororů a japonských manga komiksů, tak se vám tato kniha bude zajisté líbit. Jedná se o soubor krátkých povídek od Junjiho Ita, japonského spisovatele mangaka. Mezi povídky patří například: Zimnice, Modelka či Tuk. Zároveň je ke každé povídce přidán autorův komentář, takže můžete nahlédnout i na původní náčrtky či na inspiraci příběhu.

Tereza Přečková

MUFFIN A ČAJ – THEO ADDAIR

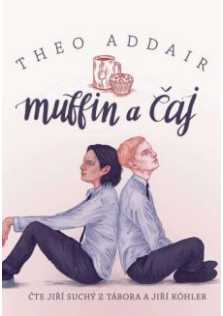

Kniha pojednává o dvou šestnáctiletých studentech elitního internátního gymnázia. Každý má zcela odlišnou povahu a jejich cesty se příliš nekříží. Daniel je nejlepším studentem na škole. Ke svému okolí se chová odměřeně a puntičkářsky si střeží své soukromí. Cristian neboli Kit, raději tráví čas kreslením, pořádek nepovažuje za příliš důležitý a často dřív mluví, než myslí. Zatímco jeden zvažuje, jak poslední školní rok přežít bez jakýchkoli problémů, druhý se přátelí s fotbalovým týmem a společnosti se za žádnou cenu nebojí.

Zdálo by se, že přátelství mezi nimi je nepravděpodobné a cokoli hlubšího nemožné, ale muffin a čaj přece dokáže zázraky…

Příběh umožňuje pohled ze dvou odlišných hledisek. Každá z postav může pochopit danou situaci zcela jinak, a to dělá celý případ ještě zajímavější. Knihu doporučuji spíše dívkám, ale vy kluci se na ni můžete mrknout samozřejmě také.

PS: Kdyby vás kniha zaujala, tak doporučuji i nově vydaný druhý díl, jenž se nazývá Koláčky a spiklenci.

Nikola Janeba

ŠKOLA DOBRA A ZLA – SONAN CHAINANI

Dostat se do školy v pohádkovém světě zní jako skvělý nápad, že? Alespoň to si myslí Sofie, i přes nesouhlas její kamarádky Agáty. Být nádherná princezna ve Škole dobra, nebo být ošklivá čarodějnice Školy zla. Ale tak krásná dívka jako Sofie se přece nemůže stát čarodějnicí a ušmudlaná Agáta se nemůže stát princeznou…nebo ne? To obě dívky zjistí na vlastní pěst.

První díl z řady Škola dobra a zla si dle mého názoru užijí jak staří, tak i mladí, co rádi čtou fantasy romány. Každý kousek knihy je nabitý zápletkami, doslova vám kniha nedá spát! A až jí dočtete, tak se nebudete moci dočkat dalšího dílu. Vše píšu ze své osobní zkušenosti.

Tereza Přečková

THE LOVECRAFT ANTHOLOGY– HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT

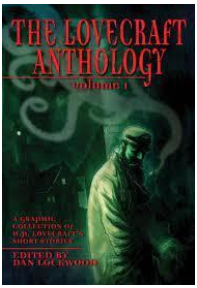

Znáte známého autora Lovecrafta a jeho hororové povídky? A copak angličtina, jde vám? Jestli jsou vaše odpovědi ano, tak dávejte pozor.

Lovecraft zemřel v roce 1937. Jeho povídky vyprávěli lidé po celém světě a nějaké z nich byly dokonce i zfilmované. Dan Lockwood a skupina ilustrátorů se dohodli Lovecraftovy příběhy lidem znovu připomenout. Nasbírali jeho nejznámější povídky a znovu, ale tentokrát v podobě komiksů, jim zpět vdechli život.

Já osobně Lovecrafta miluji a tyto knihy totéž. Každá povídka/komiks je odlišný od všech ostatních, protože byl každý záměrně nakreslen jiným ilustrátorem. Komiksy jsou vhodné jak pro dívky, tak i pro chlapce, ale doporučuji lepší znalost angličtiny.

Nikola Janeba

Videohry

League of Legends

Jmenuji se Tomáš Vacík, je mi 15 let a League of Legends hraji již tři roky. Mnozí se mohou ptát: „Co to vlastně League of Legends je?“ a já Vám to teď vysvětlím. Je to 5v5 počítačová videohra, což znamená, že proti sobě stojí pět hráčů proti pěti. Je to hra, která celosvětový herní průmysl posouvá neustále dopředu. Na rozdíl od ostatních her se League of Legends vyznamenalo svým pojetím hry, na své postavy, tzv. šampióny, se nedíváte ze třetí osoby, ani z první, ale koukáte se na ně z ptačí perspektivy. Každý šampión má své unikátní schopnosti, je silný v jinou dobu a v celé videohře je dohromady přes 140 šampiónů. Což je také hlavní půvab této hry, každý zápas, který zapnete je v něčem jiný a neopakující se a každé požití ze hry je nové.

Teď něco ke struktuře mapy, jak můžete vidět na obrázku, tak se mapa rozděluje na modrou a červenou stranu a na každé straně se ve fontánách zrodí pět šampiónů. Všichni pak běží na svou část mapy tzv. linky a lesník běží do „Jungle“. Cílem hry je zničit nepřátelský Nexus, což je věž, která vytváří všechny poskoky. Poskoci jsou bojující jednotky, jež si vykračují lajnami a automaticky útočí na každou nepřátelskou jednotku nebo budovu, na kterou narazí. Nexus je chráněn věžemi, přes které se musíte postupně prokousat. V tom vám brání nepřátelští poskoci a šampióni, za které hrají ostatní vyvolávači. Za zabití nepřítele nebo nepřátelského poskoka dostáváte zlaťáky a zkušenosti. Za zkušenosti si můžete vylepšovat svoje schopnosti a za zlaťáky si poté můžete ve fontáně, obchodu, koupit předměty, aby byl váš šampión silnější. Každý šampión má svůj vlastní mimoherní život, ve kterém si každý hráč může pročítat a také sledovat příběhy svých oblíbených postav. Autoři vytvořili i celý svět, Runeterra, který má svou několikatisíciletou historii. V tomto světě je také magie, zdůrazněná diskriminace, nenávist vůči ostatním rasám a psychické poruchy.

Hra hráče odměňuje svým vlastním způsobem. Za každou vyhranou a prohranou hru je hráč buď odměněn, anebo jsou mu sebrány body, které pak po nastřádání, anebo ztracení určují vaši divizi. Já jsem v League of Legends v platinové divizi, což je nadprůměrná hodnost, a doufám, že budu moci zamířit do ještě větších výšin.

Celkově je League of Legends velmi zajímavá, strategická, napínavá a psychicky náročná hra, kterou mohu doporučit všem, kteří mají hodně trpělivosti a chuť se učit nové věci.

TRACKMANIA NATIONS FOREVER

Jmenuji se Matěj Knotek. Je mi 15 let a hru Trackmania Nations Forever hraji již 3 roky. Je to arkádová závodní hra vydaná francouzským vývojářským týmem Nadeo v roce 2008. V režimu pro jednoho hráče si člověk může zkusit 65 tratí, které se podle obtížnosti dělí podle barev. Bílé, zelené, modré, červené a černé. Aby člověk dohrál režim pro jednoho hráče, musí porazit na všech tratích 4 medaile. Bronzovou, stříbrnou, zlatou a medaili autora. Podařilo se to pouze 4000 hráčům z celkových 12 500 000 a já jsem jedním z nich. Má i režim pro více hráčů, kde člověk může hrát na online serverech proti ostatním hráčům. Protože je to starší hra, je zde i hodně bugů a glitchů, které ovlivňují hru a dělají hru zajímavější.

Hra má nevelkou, ale oddanou komunitu, a protože v poslední době hře hodně stoupá popularita, hraje ji i hodně nových hráčů.

Hra mě hodně baví, protože si mohu dávat cíle a plnit je. Hra je také stoprocentně deterministická, takže zde nehraje žádnou roli štěstí. Také to není náročná hra na grafiku, takže funguje i na mém laptopu.

Lidem, co mají rádi závodní hry, bych tuto hru doporučil. Navíc je zadarmo na platformě Steam.

VALORANT

Jmenuji se Erik Alan Pruner a Valorant hraji přibližně rok a půl. Valorant je multiplayerová střílečka z pohledu první osoby, která jde stáhnout zdarma na internetu.

Nejprve něco k samotné hratelnosti a principu hry. Ve Valorantu jsou dva týmy po pěti hráčích. Hráči si vybírají a hrají za tzv. agenty, postavy

s různými vzhledy a schopnostmi. Postavám následně kupují zbraně a jejich unikátní schopnosti penězi, které dostanou z vyhraných kol a odměn za eliminaci nepřátelského hráče. Jednotlivá kola jde vyhrát různými způsoby. Záleží ale, za jaký tým hrajete. Útočící tým může vyhrát dvěma způsoby – položí bombu, kterou na začátku každého kola dostane, a nechá ji vybouchnout, nebo útočící tým eliminuje všechny hráče nepřátelského (bránícího) týmu. Za tým obránců lze vyhrát opět dvěma způsoby – zneškodněním bomby, kterou útočící tým nastražil, anebo eliminací všech hráčů nepřátelského týmu. Role týmů se prohazují po dvanácti kolech. První tým, který získá 13 bodů, vyhrává.

Valorant je taktická hra, ve které se musí využívat schopnosti každého agenta s rozvahou a předem promyšlenou taktikou, aby váš tým získal co nejvíce kol a následně zvítězil. Hru bych doporučil lidem, kteří mají rádi střílečky, taktické souboje a mají dobrého týmového ducha.

ilustrace: Alice Formanová

POVÍDKA – ZTRACENA

„Ano, naposledy jsem ji viděla v pátek večer, když společně se spolužáky odcházela na ples. Bylo to kolem osmé hodiny večer. Měla na sobě fialové slavnostní šaty dlouhé po kolena, krajkované rukávy po lokty. Rozpuštěné vlasy dosahující až po pas. Měla také náušnice, tmavě azurové střevíčky a menší černou, koženou kabelku," odpověděla Monika na otázku hrajíc si s konečky prstů. Poté odvrátila svůj zrak z podlahy vzhůru na policisty a co nejtišeji čekala co bude dál.

V místnosti nastalo smrtelné ticho. Všichni přestali diskutovat, zapisovat, a dokonce už nepadly ani žádné další dotazy.

„Najdeme vaši dceru!" zničehonic se vztyčil a sebevědomě prohlásil jeden z nich, snad aby ženu povzbudil a dodal ji naději, nebo možná jen aby prolomil nepříjemné ticho.

Popadl svůj blok s poznámkami, zasunul židli a s dlouhými kroky vyšel z místnosti. Ostatní si pobrali veškeré své věci a okamžitě ho následovali nechávaje osamělou ženu za sebou.

V tu chvíli se na první pohled silná a odhodlaná žena zhroutila. Vypustila veškeré své negativní emoce, které se už dlouho snažila vtlačit zpět, na povrch…

Monika se před devíti lety rozvedla se svým manželem a musela svou jedinou dcerku Evu vychovávat zcela sama bez jakékoli pomoci. A jen sebemenší představa, že by své jediné dítě navždy ztratila v ní vyvolávalo neskutečný žal a strach.

Následující ráno se Monika se skupinkou dobrovolníků vydala vyvěšovat plakáty s informacemi ohledně Evy po různých částech města a sdílela informace i na internetu.

Ale Eva jako by se do země propadla. Po celém týdnu nebyla nalezena byť jediná osoba, která by o zmizení snad jen něco málo věděla. Policisté vyslechli většinu lidí, s kterými se Eva vídala, ale nebylo to k ničemu platné.

Z týdne se staly dva, z dvou se staly tři. Na kalendáři postupně odcházel den za dnem, ale Moniky plamen stále hořel. A nejen že její plamen stále bojoval s neporazitelným větrem, ale on dokonce sílil.

Stával se z něho obrovský žár. Každý den jí našeptával ať neztrácí naději, že se prý s každým dnem blíží k setkání se svou milovanou dcerkou.

A ona. Ona mu věřila. Jako slepec bez psa a bez holi ho následovala. Ale to byla chyba.

Po měsíci od onoho nešťastného pátku ji konečně policisté kontaktovali. Že prý mají nové zprávy ohledně její dcerky, že ji prý našli!

Jakmile zprávu Monika jen koutkem oka spatřila, tak jako pravá matka vyběhla z domu neučesaná. Zelená, nezelená jela rovnou na policejní stanici. Do druhého patra vyběhla shazujíc důchodce, policajty, děti, celkově kohokoli, kdo se jí připletl do cesty, na zem. A když se ocitla před onou kanceláří, tak nedočkavostí až dveře vykopla.

Evu však nespatřila. Ocitla se v menší místnosti s třemi muži v policejních uniformách.

„Moniko, posaďte se," pobídl ji jeden tiše, rovnaje jakési papíry. Monika se těžce posadila a nechápaje se rozhlížela po pokoji.

„Kde je moje dcerka?" začaly ji slzet oči. „Kde je? Řekli jste, že jste ji objevili."

„No ano, objevili," šeptl a rozložil před ni mapu. Uchopil propisku a nakreslil křížek. Monika už chtěla vznést dotaz, když tu najednou policista nakreslit další křížek. A ihned další a další.

A rázem před Monikou ležela mapa s pěti kříži.

Začaly se jí drkotat ruce.

„Co to znamená?" zeptala se a nespustila oči z mapy.

„Omlouváme se za vaši ztrátu," odpověděl.

Monika ještě chvíli mlčky hleděla na mapu, jako by potřebovala chvíli na to, aby si v hlavě přeskládala jeho slova tak aby dávala nějaký smysl. Ale najednou ji vše docvaklo. Pět křížků, jedno tělo.

Netrvalo to dlouho a tichý pláč se obrátil v hlasitý nářek, tisíce myšlenek jí začalo poskakovat v mysli sem a tam. Stovky slz si hrály na parketách na honěnou a další stovky teprve přicházely.

Oči ji pálily, srdce se jí rozpadalo na miliony kousíčků…

Pláč se ale postupně měnil v němý vzlyk a myšlenky začaly pomalu opouštět její mysl. Jedna se tam ale přeci jen udržela… její jméno byla pomsta.

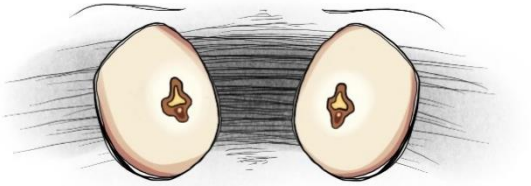

text: Nikola Janeba
ilustrace: Alice Formanová

ZÁBAVA – KŘÍŽOVKA

Co zůstane z jablka?
Předmět, kde se učíme o přírodě
Co stavíme padlým hrdinům?
Sport, kterému se dá věnovat na pavilonu A
Co je potřeba k defenestraci?
Nejbližší obchod ke škole

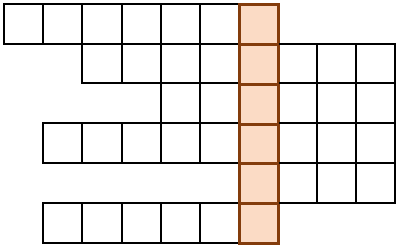

ZÁBAVA – HÁDANKY

1. HÁDANKA – JAK POSTAVIT OTCE A SYNA?

Představte si situaci, že máte otce se synem, které musíte rozestavit tak, aby syn stál za otcem, ale zároveň aby před synem nikdo nestál. Jak otce a syna postavíte?

2. HÁDANKA – KDO JSEM?

Mám města, ale ne domy. Mám hory, ale ne stromy. Mám řeky, ale ne ryby. Kdo jsem?

3. HÁDANKA – TENIS

Dva muži hráli tenis a dohromady sehráli pět setů. Oba vyhráli tři sety, jak je to možné?

(Odpovědi na straně 30)

text a křížovka: Pavlína Dvořáková, Veronika Špatková
ilustrace: Alice Formanová

VTIPY

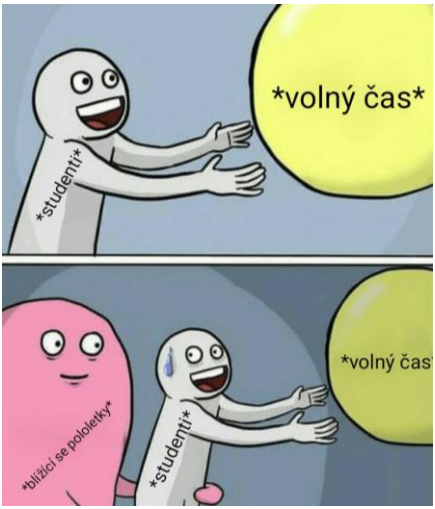

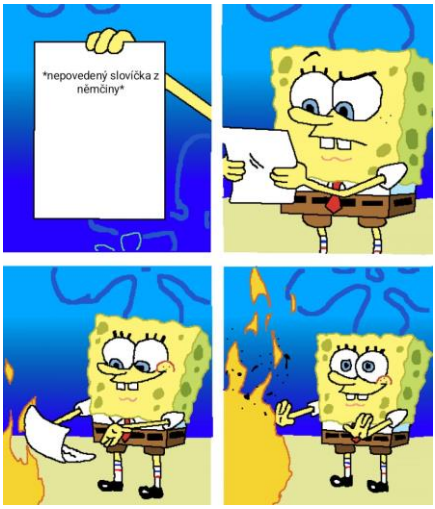

Veronika Špatková

Odpovědi na hádanky (strana 29): 1, *zády k sobě;* ***2,*** *mapa;* ***3,*** *muži hráli čtyřhru*

Alice Formanová